

Juuri oikean kokoinen

Trina ei pitänyt siitä, että oli erilainen.

Richard M. Romney
kirjon lehdet
(Perustuu tositahtumaan)

"Sinä olet tosi pieni!" Sasha sanoi. "Meidän pitäisi kutsua sinua pikku-Trinaksi."

Trina yritti hymyillä. Muut lapset koulussa härnäisivät häntä kovasti siitä, että hän oli pienikokoinen. Hän oli ollut syntyessään hyvin pieni, eikä hän ollut kasvanut yhtä nopeasti kuin muut lapset. Mutta hän ei pitänyt pikku-Trina-nimestä. Hänestä ei ollut kivaa olla erilainen.

"Olet niin pieni, ettet ehkä koskaan kasva isoksi", Max sanoi, kun he menivät ulos välitunnille.

"Minä tiedän, että olen pieni", Trina sanoi. "Mutta en voi sille mitään. Mennään pelaamaan."

Trina juoksi pelaamaan jalkapalloa muiden lasten kanssa. He potkivat palloa edestakaisin. Heillä kaikilla oli hauskaa yhdessä.

Mutta pian Trina väsyi kovasti. Hän käveli hitaasti pois pelikentältä ja istuutui nurmikolle.

Pian hänen ystävänsä Josie tuli hänen luokseen. Josie oli hänen Alkeisyhdistyksen luoksaankin kirkossa.

"Onko kaikki hyvin?" Josie kysyi.

"Joo", Trina vastasi. "Minun pitää vain levätä. Keuhkoni väsyvät, kun

juoksen paljon. Ne eivät ole kovin vahvat."

Josie istui Trinan viereen. He poimivat ruohoa ja tekivät pieniä sormuksia ja ranne-
renkaita. He puhuivat koulusta, ystävästä ja kotiläksyistä.

"Kuulin, mitä Sasha sanoi", Josie mainitsi. "Olen pahoillani, että hän kutsui sinua pikku-Trinaksi."

Trina vain nyökkäsi.

"Mutta minusta sinä olet juuri oikean kokoinen!" Josie sanoi.

Trina hymyili. Hän ojensi Josielle valmistamansa ruohorannerenkaan.

Seuraavana sunnuntaina Trina valmistautui menemään kirkkoon. Hän pukeutui mekkoonsa ja harjasi hiuksensa. Sitten hän kurtisti otsaansa pikkuruisille kengilleen komerossa. Hän oli varma, ettei kukaan muu hänen luoksaankin Alkeisyhdistyksessä käyttänyt niin pieniä kenkiä.

Trina raahasi jalkojaan kävellessään kirkon käytävää pitkin. Kun hän tuli Alkeisyhdistyksen luokahuoneensa luo, Josie odotti sen ulkopuolella.

"Meillä on sinulle yllätys!" Josie sanoi. "Tule katsomaan!"

Kun Trina astui huoneeseen, muut lapset ja heidän opettajansa sisar Bott osoittivat kirkkaasti koristeltua taulua. Siihen oli teipattu paljon sydämiä. Sydämissä oli viestejä, joissa sanottiin: "Trinalla on iso hymy! Trinalla on suuri sydän!"

"Pidätkö siitä?" Josie kysyi. "Sisar Bott auttoi meitä sen tekemisessä."

"Minä rakastan sitä!" Trina sanoi. "Kiitos."

"Halusimme muistuttaa sinua suuresta totuudesta", sisar Bott sanoi. "Taivaallinen Isä rakastaa meitä jokaista. Lyhyitä. Pitkiä. Isoja. Pieniä. Sillä ei ole väliä Hänelle. Me olemme kaikki Hänen lapsiaan, ja Hän rakastaa ihan jokaista."

Trina kohotti katseensa taululla oleviin sydämiin ja hymyili – isosti. ●

Tämä kertomus tapahtui Yhdysvalloissa.

